

Содржина

1. Ако останав недоречен
2. Бескрајните Прерии беа најубавиот лек за Болката
3. Вие сето ова вака Раберетего
4. Вистинскиот Поет
5. Времето не е мој Сојузник
6. Ги барам вашите солзи
7. Гозбата на гавраните започна
8. Грев голем е да се жалиш од судбината
9. Ете Дојде
10. Ете само тоа
11. Земјо Спружине или Спржине
12. Змиска Игра
13. Инферно
14. Исконски Болскот
15. Јас отидов да си ја барам Судбината
16. Капка Вселена
17. Ќе те задржам во себе без никаков сомнеж
18. Кога вистински ќе посакаш
19. Кристална солза
20. Љубовта така зборува
21. Ми тежеше сето ова
22. Молетесе исто како мене
23. Не порекнувам
24. Не се грижете
25. Небесен Вестител
26. Нејасни Надежи
27. Неразбирам ништо
28. Несакам
29. Никогаш не би променил мојот Пекол
30. Нова Руба
31. Ова е химната на дејствување

32. Одрозот на ликот во чашата го помати новото налиено црно вино
33. Олтарот на Ноќта
34. Панта Реи
35. Повторно на Кејот
36. Покајание
37. Последен Сон
38. Светителот со светли очи
39. Се викам само Човек
40. Се поцрнуваше
41. Се сетив на Марија
42. Семоќни сте во просторот за игра
43. Сепак не сум винопиец
44. Така е Подобро
45. Така е
46. Така запишале Наречниците
47. Тешко
48. Третата Наречница
49. Утре е Вторник
50. Црн Воскресеник
51. Чемер
52. Четвртата Молитва

Предговор

Секогаш кога песните на Чернодримски ќе се најдеа во мојата рака,го имав чувството дека патувам низ лавиринтот на неговата недогледна душа.кога ќе заврши една,тој отвора друга врата,и ве тера бестрашно да одите по тој временски ходник што ви го подарува.

Читаќи ги песните,секогаш ги барав тие невидливи нишки со кои се врзани,и секогаш како одговор на тоа тргање,го добивав одговорот дека токму Љубовта е таа која ги врзува,чудно но сепак вистинито.

Да. ги гледав и од друг агол,и секогаш кога ќе погледнев,гледав еден сосем поинаков свет,свет кој ние го гледаме со сосем обични очи,но Чернодримски го гледа на поинаков начин,и кога ќе погледнев барем на миг со неговите очи,сета таа коллоритност што ја вградил,беше пред мене..

Можеби,да велама можеби некаде помеѓу ненапишаните редови ја открив тајната на Чернодримски,прифатетеме таков каков што сум,како да зборувавше со своите ненапишани зборови,и јас сум како вас,од крв и месо,само јас понекогаш можам со пошироки очи да ја видам месечината,и повеќе внимание да седам и да го слушам ветерот,без да се плашам од неговото студенило..да кога го прифатив,токму таков каков што,ете дури тогаш,вистински започнав да ги разборам неговите зборови,кои беа повеќе од обични зборови.

Валерија

Ако останав недоречен

Најтешко ми беше да тргнам кон себеси
 И да зачекорам вистински
 Каде времето небеше исполнето со безначајности
 Не поради годините или месеците кои ми останаа
 Туку поради мојата душа која во поднебјето на сите Светови чекаше
 Да се расчлени во слоевите на Христоликоста
 Да
 Сега се има смисла
 Мојот постоење ми ти било напишана химна на животот
 Која другите само ја слушале
 Кога спонтано,кога намерно
 Та сега на крајот од оваа тешка реалност
 На облаците со блага утеха ја оставам тагата
 Кога ја напуштав шумата од заблуди со плачот се простив
 И
 Евене на самиот крај
 Ве повикувам
 На молчење
 Гледаќи како се превиткува оставената болка
 И напуштениот бес
 Простете
 Ако останав недоречен
 Само да знаете,знам
 Дека со мојата Смрт,ќе ја победам Смрта

Бескрајните Прерии беа најубавиот лек за Болката

Додека полека се пробивам низ масата од непознати луѓе по тесниот тротоар, без никаква желба да ги погледнам, а уште помала желба да ги запознавам, се борам со една засега глупава мисла која ме окупира.. дали навистина го запознав животот, и сите негови тајни, не се прашувам дали добро го живеам, туку дали и воопшто го запознав.. а тој пак сега кога е веќе еден чекор пред мене, само се насмевнува загатливо, несакајќи да ми одговори.. зошто ли бега, се прашувам, зошто, та нели одевме заедно чекор заедно напред, чекор заедно назад, и се беше добро, или само јас сум мислел дека е добро... се до оној момент кога болката на левата страна од градите стана неподнослива, толку неподнослива што веќе тлото под нозете се губеше вртоглаво.. можеби кога таа сива магла ме обви, сум бил во будило, какво, којзнае... но некаде во самиот центар на таа сива маса, блескаше една мала искра, искра која треперееше, малку детски помислив дека не е искра, туку светулка, да светулка која посакав да ја допрами да ја ставам на дланката, но беше премногу немирна, пробувам, пробувам којзнае колку пати со дланката да ја намамам, но безуспешно, секогаш кога ќе помислев дека веќе е тука, таа веднаш ќе избегаше.. за оваа наивна детска игра, времето непостоеше, или можеби тоа постоеше, а јас сум ти бил во некој простор каде што тоа непостоеше.. којзнае колку време поминало во таа илузорна игра, ..преголемата болка се враќаше, а јас единствено се лутев, што мораше токму таа болка да ги земи најоштрите бодежи со кој ќе ме прободува, и ќе ме раскунува... од тие проклети бодежи и светулката избега.. и повторно непознати ликови окоу мене.. стојат и само молчам, гледајќи ме, небаре сум од друга планета.. единствено докторката се насмевнува, професионално, којзнае колку пати досега оваа насмевка ја ставила на ликот.. но позади нејзината насмевка, чекаа зборовите кои требаше да апотечат.. но ете побразав, или сакав да ја спречам да каже нешто што веќе го знаев..

-знаете ,кога ќе заврши се ова, ќе ви откријам најголемата тајна од Бесконечноста..

Ја прифати оваа игра, седнувајќи на самиот раб од креветот

-како ќе ми ја раскажеш, како приказна, или нешто повеќе од приказна

-како ќе ви ја раскажам, можам и сега да ви кажам, единствено сеуште целата содржина од таа приказна не ја знам... но ве молам, уште сега мора да ми ветите, дека нема да пуштите ниедна солза, мислам, искрена..

-како ќе знаеш дека е искрена..

-Јас нема да знам, земјата ќе ми каже, ако е искрена ,таа ќе ја голетни лакомо во себе, ако не е ,тогаш на нејзината површина ќе остане малиот калив вир..

-интересна теорија.. интересна, а кога ќе биде тоа

-кога за мене ќе нема утре,кога горчината на моите усни ќе биде толку голема,што и последната ронка од мојата Љубов ќе избега..а тоа некако претчувствувам...знаете,несакам ова чувство да се мота околу мене,посебно околу моето срце,а секогаш е така,кога најмалку сакам,тоа проклето претчувство победоносно ќе загалопира...

-и што ти кажува тоа претчувство..

-дека токму сега,да токму сега во вашата глава се вртат илјада и една лага,медицинска лага,со која би го излагале својот пациент дека е се во ред..ете тоа ми кажува моето претчувство.

Замолчи,и започна со очите да ги премерува сите агли на собата,потоа погледна во сестрата,која само молчеше,и таа како докторката бегаа со погледите...

-докторке,и другпат сте ги гледале аглите на собава,погледнетеме сега,и само кажетеми..дали времето треба да го бројам,во месеци,недели,или денови..

-тоа јас неznam,ако навистина сакаш прецизен одговор,подобро е да го прашаш Бог,тој знае,а како ќе ти одговори неznam...

-ах,Поп Богдан е добар пријател со него,и со мене е пријател,ама и тој како вас,шеретски врти со очите по иконите во црквата,и блада некои молитви непознати за мене...вели..кога ќе дојди тој ден ќе знаеш..

-и сега,кое е решението.....

-сега ќе станам,ќе се облечам и ќе си одам...нескам д аја јадам од ова блуткава вода која ја нарекуваат оброк..

-само поради јадењето ќе си одиш..

-Тоа е најмалата причина,овде,во овие сидови е впиено премногу болка,по тие агли,во пајажината се заплеткани премногу тивки крикови,кои се корнеле од градите,тие се пострашни од болката која е во мене сега..токму затоа ќе си одам...

-но јас нема да ви дозволам,затоа што несмеете,мораме да започниме со терапија..

-ха,терапија..единствен начин за да ме задржите е да ме врзите за креветот..а тоа несмеете..затоа,терапијата зачувајтеја за некој друг..не и е потребна мене..а и нема никаков ефект да има....ја гледав во очите...ова го знаете и вие,но несмеете да ми кажете..

Станав,земаќи ги алиштата од малото прастаро наткасниче кое стоеше покрај креветот,и излегов од собата....

Повторно се стретнавме во Ходникот од болницата,

-размислете добро..

-јас веќе донесов одлука,дајтемиги документите да потпишам дека одбивам терапија,и вие веќе сте ја симнале одговорноста од себе....

-сепак размислете добро,и дојдете утре ако сакате да потпишете

-докторке,ако денес не потпишам,никогаш повеќе нема да ме видите...не доаѓам утре

-сепак не ми кажа,кога ќе ми раскажеш приказната за бесконечноста....

-да ќе заборавав ..кога..застанав сега јас малку гледаќи ги аглите на ходникот кој беа целосно буѓосани..кога..кога ќе го изминам ходникот кој го одат сите,дали е светол или темен,сеедно е,кога во смарагдното езеро ќе ги симнам сите гревови од мене,тогаш,ќе ја земам најубавата небесна антерија,ќе се препокријам со неа,и ..кога ќе погледнеш во бескрајот гледаќи некоја луда звезда како танцува со занес,ти молчи и само слушај..низ тивкиот полноќен ветар ќе раскажувам..ете тогаш..

-ајде оди дома,и не трескај многу глупости..и утре те чекам во ординација ...

Само се насмевнав...

-сепак подобро е да гледате во бескрајот,откоку попусто да чекате да се појавам на прагот од ординацијата...

Заминав со залепените соништа за Бескрајот,само тогаш кога мислеш за тие недогледни прерии,не ја чувствував болката.....

Вие сето ова вака Раберетего

Со проклетieto
 Или беше во проклетieto
 Не остана време ни упокоената надеж
 да се прекрсти, а време и беше
 од никаде
 или беше од зад месечината
 се спровре лилав ветер
 и крена луња божем да ја развесели таа
 пуста надеж

најверојатно
 облаците и грмотевиците не даваа
 до неа да доползи спокојството
 та ни Бог ја гледаше
 да ни гроб ја сакаше
 и ајде сега фати го крајот на сето ова
 и сожалувајсе себеси
 или пак некој друг
 кога нема ни капка од ланското црно вино

понекогаш
 додека седиш на црна спила
 и мислиш за проклетieto
 дека пораженијата ти се насмевнуваат
 некаде во некој крај на судбината
 ти пепелот врака го држиш
 а сништата молвено те гледаат

вие сето ова
 вака разберетего
 ако сепак ве плисна стравот
 тоа е последната врата пред надежот
 окоретеги очите
 исправетесе во сивилото
 и не се жалете пред секоја црква
 оти тогај да знаете
 сомненијата ќе се разминат со сите вистини
 и вселената што ви е пишана на дланка во неврат ќе оди
 и пак ќе биде голем збир на хаос
 којзнае можеби лажен рај
 кој ќе ви шепоти

Со проклетието
Или беше во проклетието
Не остана време ни упокоената надеж
да се прекрсти,а време и беше

Вистинскиот Поет,никогаш не сонува,зошто живее свесно во соништата,и ги преминува границите на нестварното,кое за него е стварно,но сепак на другите им раскажува како се да е само сон...па и кога им раскажува за Смрагдните Светови,Златните Кули,зелената Месечина,и пурпурното утро,повторно го гледаат како чудак..чудак кој ги преминал границите на смртноста..и кој знае дека Смрта е само премин во друга димензија...зборувам за вистинскиот поет,кој и своето Ах е трепетливо парче од неговата душа,кое го пресликува верно на хартијата..кога Поето кажува Ах,тогаш и небесата тивко крикнуваат како потврда дека е така..зборувам за Поетот,а не за бесцелните пишуваачи на белата хартија,кои мртвите букви засекогаш им остануваат само мртви букви,кои времето ги брише тогаш кога смрта ќе го направи своето,и така тие бесцелни пишуваачи остануваат прекриени со прав,заминуваќи засекогаш во заборавот...вистинскиот Поет,уште кога се раѓа е награден со Бесценетата Награда..Печатот ан Вечноста кој го носи во својот Болскот во очите..болскот кој секогаш го води напред,и кога го плукаат,и го мразат,и го отфрлаат...а земните признаниа..ех..па има премногу бесцелни пишуваачи кои ги грабаат....лепеќи ги на ладните сидови..ех,пусто да не се родиш како Поет...

Времето не е мој Сојузник

Ја претчувував смрта на утрешните неродени мигови
Додека нејасната вина бегаше од овој простор
Во некое чудно мртво спокојство
Збрката во сето ова ми кажува
Ова е вистинска стапица на Судбината
Дека е така
На реткиве потоци,зелени буѓосани дамки се јавија
Од земјата извира болка заборавени
Во коски пожолтени таа била заглавена
Лилаво небо,заробено со раб од црвен оган
Сочните прачки на Дабот поцрнеа
И рој намалени штурци се јавија

Не би ја отварал целосно вратата на настаните
Бидејќи крвавите камења ме опоменуваат
Времето не е твој сојузник за да го глодаш
Прифати го само како паметник на тага и јад
И миговите нема да бидат без значење.

Гозбата на гавраните започна
Во собата каде што ништо не се случува
Оставаќи ги надежите видно потресени

Веќе ништо нема да е исто, шепотам
Најтешко е кога се враќаш дома
А домот практично го нема

Сликата е ужасна
Нем простор, неми предмети
По некоја пожолтена фотографија
И скаменети сеќавања

Ги барам вашите солзи

Ги барам вашите солзи
за да можам со тишината да се заблагодарам на небесата
моите под мраморна плоча 'рѓата ги јаде

Сега знам
спроти мене трепери приспивниот звук на надежта
во кој засекогаш заспива животворниот здив.

Се беше само сказание
седете и молчете
вистината е дека не оставив корен.

Ги барам вашите солзи
За да си кажам сам на себеси, не бев клетник нели
кој ги напушта глобочините на мракот како сива сенка.

Грев голем е да се жалиш од судбината

Тивко ми шепна облакот додека заминуваше во заодот

Грев голем е да се жалиш од судбината

Подобро е

Да ја премостиш бездната помеѓи чувата и разумот

Потоа застани и уживај

Со срцето затрепери

И

Биди едноставно Среќен

Пуштиго времето нека тече

Разиграја врелината во крвта

Правеќи така линија на дланката да биде бескрајна

Тивко ми шепна облакот додека заминуваше во заодот

Грев голем е да се жалиш од судбината

Ете Дојде

Птиците станаа одеднаш безгласни
 Додека сенките ја чувствуваа болката и под ноктите
 Капките роси не сакаа да ги помилуваат
 Кажуваќи им
 Дека коренот на гревот така ќе останел мртов во мислите

Предавничкото засолниште во зелената магла се отвори
 И ги праша
 Зошто молчат, и глуждовите саде ги стискаат
 Зарев гневноста што ви го дава повторно виденото
 Ве засркна, и грчот во прстите ви го даде
 Не сте кадарни веќе да се шегувате
 Ајде не се клештете, само слушајте ја Трубата.

Во густините на небото се јави
 Деветиот Ангел
 Пееќи со крстовите и Светата Слава
 И морничавеќи ги сите кои во темнината се криеа
 Арената за вашите содомски игри веќе ја нема
 Во бездните кладенци ќе рикнат
 Земјата ќе пука од гревови
 Смрта ќе ја барате, таа ќе ја нема
 Попови и кардинали ќе се бунат
 Со призрачности ќе се прегрнат
 Очите, очите од сето ова ќе побелат за копнеж.

Јас не се крстам
 Не се крстете и вие, залудно е
 Стоиме сите пред големиот миг на Недежта
 Ако пелтечите
 Нова кошула нема да добиете
 Оставете ја и насилната насмевка
 Седумте Громови ќе ве спржат за тоа

Ете
 Дојде
 Човештвото да се подмлади
 И повторно да се ороди
 Со Небесните Русокоси Жители.

Ете само тоа

Животот постојано ме демнеше на секој чекор и во соништата
И напати ме присилуваше да се движам, фатен во обрач на мрак
Напати кога круговите се ширеа, ме врзуваше со сребрени нишки
И бараше да фрлам камења, за да распакува иднината на сто начини

Да, се стеснуваше живиот оков во оков
А Јас морав да се распаѓам тогаш во прав и пепел
И така да го нахрана над себе цветето што имаше мирис на Смрт
Да така е, моите коски ќе му докажат на вашите коски, кога ќе не нема.

Сонуван, сонувам бегство кон ѕвездите
Без да клекнам пред сеништата и сенките во ноќта
Пак тишина, и издолжена месечина на црно небо
И исплакани очи, без солзи во нив.

Не, не е ова очаеност на жив, под терет на грчот од тегоби
Повеќе би рекол, таен ритуал
Понуди им на коските топлина од твојата младост
За да можат копнежливата птица да те одбрани и од суровите подбиви.

Го кажав сето ова
Барем ако може на миг подземните Јуди се растревожат
И морничаво да затреперат
Ете само тоа.

Земјо Спружине или Спржине

Земјо, на места иловица, на места црвенејца
 Со жедно зеленило на себе
 Смириме од апежов, и бесов во прстиве смрзнати
 Се заплеткав во густа пајажина на очајание
 Само ревам во крвта, и неможам да се исправам
 Кажими барем ти, што сум
 Маѓесник со лита одежда, или избавител на кутри души
 За кои во осои и присојници суви, вода пиев
 Бараќи начин со млак ветер да сонувам од онаа страна на животот
 Земјо, на места иловица, на места црвенејца
 Мириснине и кажи ми
 Кого ќе го голтнеш
 Кого ќе го спржалиш
 Ако сум чедо Човек спружине
 Ако сум Чедо Свер спржине
 Безредието во Песнопојците неможам да го следам веќе
 И грнчари, и самарџии, и безделници, и улавошекнати
 Алчнославни стануваат
 Без никаква мисла во себе, од блудници и сакати ги корнат песните

Некои без срам, тврдеа модно млеко пиеле од свездите
 И со леунки во постела спиеа
 Та тоа ти било Љубовта во колектата Човечка
 И со пциите пцалаа, чудна молитва за упокоените
 Молскавиците во клопче ги врзуваа, и врескаа во правта
 Сребрени нишки, од очите исцедени пробаа да вадат
 И водите, и облакот, и сите заоди пробаа да ги заработат
 Со чинки смрдени, и крст рџосан

Скрбно ми е веќе да гледам
 Темно сонце со темни луѓе без бели сенки на себе
 Земјо, на места иловица, на места црвенејца
 Можеби сум сенка од прав
 Врзана со две нишки од Бесмртието
 Ама ако моите очи се наказание, испијги
 И
 Спружине
 Или спржине.

Змиска Игра

Липаше на криљата ветерони
Тераќи ги да бодинаат со нивните огнени копита
Но блеедеше во набожноста

Изгревот сега го чекаш под поинакво сонце
Час е бело, час е жолто, час е румено
Но сепак, одвреме навреме плукаш на земјата

Благоста на животот не ти донесе спокојство
Грчот на утробата те одава
Претчувствуваш, крајот на втората младост се најавува

Пред д сватиш
Предавството во крвта ќе се случи
И змиската игра ќе почне.

Инферно

Метежот на лаги
 го создаде гласникот на светлината
 кој беше во суштина обичен смртник
 но тие го нарекоа Апостол од пониската класа
 зборуваа
 дека живеел во некој свој свет
 кој не се распаѓал веднаш после заодот
 и дека
 со мракот ги уривал сите проколнати вистини
 и дека
 кога ќе ги урнел тие вистини
 веднаш создавал загатки
 во кој немало покајнички мисли

Во таа славна задача што му била доделена
 го водел демонот на ненаситноста
 да тој лицемерен и алчен демон
 кој со немилосрдна лудост бил обземен
 и секогаш кога создавал..оф тој Поет од Смртноста
 зборовите од кругот на Инферно ги кажувал.

Малкумина знаеа
 дека е речиси безличен..оф тој Поет од Смртноста
 и еднолично тажен
 и дека
 трмаво оди по работ од темно зелената шума

Само слушнав
 дека сето ова е страшна лакрдија
 која ја изведуваат под своите гротескни маски
 во својата мрзлива тишина црните фигури
 да
 тоа се оние кои до половина се сраснати со земјата
 од половината надолу се губат во матната светлина

Простете
 во вистинската реалност тоа не траеше долго
 страшната комичност ги јадеше бргу
 и самата природа со презир ги наградуваше.

И уште би кажал
 За Поетот со поглед на болни очи

Големи и празни

Поглед сличен на некое далечно бледо трепереене

Кое во длабочините на очните дупки полека умира

Јас отидов да си ја барам Судбината

Јас отидов да си ја барам Судбината
Така барем ќе избегам од животните окови кои ме притискаат
Се олабавив веќе од темната врелина,и продолжениот крик
Поп Дамјан ми даде благослов денес,додека ја копав земјаата со раце
Бараќи го некаде таму мојот закопан сон.

Ќе ја земам со себе и сенката моја,која се тетерави без здив
Бараќи ја заедно причината за болките
И на самиот крај од светот
Каде сите Човечки надежи не претскажуваат нови невољи.

Исконски Болскот

Не е тајна веќе
 Беше тишина
 Поинаква од сите други тишини
 Од месечината потече миросано млеко
 Очите почнав да си ги замивам
 И зачудо, можев да видам што се случува и под земја
 Во првиот миг
 Кожата малку зелена ми стана
 И две три коски пукнаа
 Ама сега и селските петли кога се будат ги наслушнувам
 Иако спии тогај
 И шумолот во крвта бука ми прави

Чудно
 Сега стравот го гледам кај многумина
 Во нивните душевни прегреани празнини се коти
 Ако им кажам за ова
 Ќе речат
 Сум се родил во улава ноќ
 Или налудничав ден
 Некаги
 Нека си ја цицаат крвта
 Исто како што студениот ветер го цица мракот
 Не се свесни
 Како немите крикови им ја морничават кожата
 И небаре насмевка даруваат
 Само ги развлекуваат со скриен грч усните

Ако
 Малку зашеметено ќе воздивнам
 И ќе ги оставам
 Во претесната кожа која јадот им ја стега
 Нека велмат кога се на колена пред олтар
 Дека туѓиот скрб ги ничкосал и довел тука
 Нека копнеат за чудо
 Платено со литар масло.

Ако
 Сега можам
 А можеби и знам
 Сенката да ја изменам
 Да во тоа пално вретено од времето

Болката, чемерот и јадот ги препознава
И полумртвите дни
И мртвите ноќи
И без срам да ми каже
Да не цвакам тогај попусто
Бесцелни и малку мувлосани надежи.

Ако пак вие некако здивите
Не ги стегajte тупаниците, ни пак не офкајте
Само загледајте се во Животот
Со Исконскиот болскот во Очите
Од таму
Искрата ќе ви даде плод со светлина
Вие наречетого
Нов чекор.

Ќе те задржам во себе

Ќе те задржам во себе без никаков сомнеж
Но во другиот живот каде што јас ќе бидам птица
Со чудна моќ
И уште почуден талент
Ќе пеам песни за сите заборавени лета
За сите твои заминувања, ќе пеам со човечки глас
Ќе се насмевнувам онака наивно
И на другите птици ќе им кажам дека е се во ред со мене
Но ќе плачам со сите тишини
Недаваќи звукот од солзата да ме предаде

Љубовта така зборува

Побарај ги ангелите
Каде моето утро спие
И не ги прашувај никогаш
Зошто е тоа така
Само моето вчера знае
Не веруваш
Слушнине денес што зборувам

Би плачел повторно
Но вечноста ми забрани
Кога ме напушти
Само таа утеха ми даде
Повторно не веруваш
Слушај како планините шепотат

Сето ова е лудо
Но Љубовта секогаш така зборува
Верувам дека е така
И дождот завчера зборуваше за тоа
И облаците вчера се прегнуваа
А денес тревата воздивнуваше

Љубовта така зборува
Да
Љубовта секогаш така зборува

Кога вистински ќе посакаш

Кога вистински ќе посакаш
Повторно да запловиш во моите соништа
Потсетиме да не се будам
Ќе те однесам тогаш
До отсјајот на Бисерите
Каде се запишани сите наши Животи

Не се секаваш,но јас се секавам
Времето најде начин како да не разделува
Единствено незнае и тоа
Како да го пресуши изворот на сите спомени

Ех ќе воздивнав за мојата свесност
Која кутрата не знае и таа
Дали живеам постојано во соништата
Или соништата живеат во мене
Кои ме носат во лавиринтот од ходници
Каде час постојам
А потоа исчезнувам
И се појавувам во другиот ходник како птица
Која твоето име го изговара,и потоа во пламен умира

Не се секаваш,но јас се секавам
Никогаш не ја открив тајната,ја носев секогаш во гроб
Бајката која ја пишувавме со реченицата
До крајот на животот
Никогаш не ја завршиве
Не се обеспокојувај
Секогаш тајно пишувавме на моите хумки

Не се секаваш,но јас се секавам
Секогаш се враќав од почеток да те сакам
А Ти божем случајно,го кршеше моето срце
Безгласно и внимателно
Оставаќи ми го немирот и Месечината која ме тешеше

Да
Кога вистински ќе посакаш
Повторно да запловиш во моите соништа
Потсетиме да не се будам

Кристална солза

Во куферот со спомени,го пронајдов Бескрајот
И сите згужвани мисли кој останале по подот
Помеѓу нив како невидлива меѓа
Се спростираше тишината
И сите недосонувани сништа
Молчев
Знаеќи дека никаде таму не се Бисерните насмевки

Има ли смисла
Сега
Да токму сега за сето ова
Да ја сринам мојата Кристална солза.

Ми тежеше сето ова

Ако некогаш случајно се нурните во маглите од планината
и ако ве пречекаат неколку бесни удари од ветерот
или пак ве прегрнат неколку снежни виори
не бидете безумно бесни како самотни патници
туку развлечете ја песната исто како здивената орда
оти ќе замрете во спротивно со некое очекување.

Не се плашете, утот ќе писне, бара спогодба со мигот иден
можеби и грмотевицата ќе се разгласи во ноќта
и малку пискотливото ехо на сверот ќе ве отфрли од земјата
вие тогаш поплачете за судбината
а далечниот лик ќе се згрчи од болка.

Знам, малку ќе ве наморничават невидливите гавраништа
Ќе закрескаат одникаде, и ќе ве натоварат со страв
Вие тогаш не лазете на мека иловица
Ни пак не ги склопувајте очите

Разберете
Немав спокојство додека не го кажав ова
Ми тежеше сето ова
И мене и на мојата судбина.

Небесен Вестител

Кога душата ќе ти фати триста драма уплав
 Ти Господовите Тајни побарајги
 Ама не реви, не ќе се извишиш така во небесата
 И не гушкај попусто сув Багрем
 И не чинодејствувај на празен желудник
 Ќе бидеш совладан од очајание.

Смирисе,
 И биди подолг од сите столетија со мислите
 Не ги кини тогаш вчерашните нишки, ако се упокоени
 И не го гуши неродениот утрешен јавач на ветер
 Само смирисе
 И стругниги од тебе корупките на стравот
 Гладот за копнеж на десната дланка ќе се роди.

Разбуричкаја ноќта
 И смирисе
 Не сонувај ништо
 Суровите планини за тебе тоа нека го сторат
 Ти покорисе на Сребрениот крст
 И не ги проколнувај грмотевиците

Господе, извикај
 И не се плаши од огнениот обрач околу тебе
 Надвор од обрачот
 Здравецот сознанието ќе ти го расплини
 Ќе се стретнеш со неможното
 Ќе станеш живо созвездие кое минува покрај пеколна вселена
 Не ќе ти побелат очите
 Оти Серафимската песна дејствува насекаде.

Сето ова ми го кажа
 Вестител
 Кој во облаците спиеше
 По земјата глаголеше.

Не се грижете

Некој или некоја, или беа заедно, брзаше да се ослободи од сите сомневања
Додека мрзливите петли не ја најавија новата златна зора
Станаа од колибите, уверени дека повторно ќе господарат
И нечујни како сенка меѓу сенки ќе го виткаа прстот на судбината.

Бараа, посвојници на гревот, шеретски намигнуваќи при тоа
И малку улави, кои од смеата на душманите нема да ги болат коските
Рекоа, дека се невидливи сведоци, и дека само тие се вистината
Беше тоа смешно отпрвин, но повеќе морничаво.

Можеби од сето тоа сакаа да се прекрстат, ама повеќе се чешаа
По малку плашеќи се што се бабуњосуваат под превезот на месечината
Чудно, згрбавени со нивните скаменети дробови, воздишки собираа
И со својата змиска мрзливост расфраа отров врз соништата.

Само ќе кажам
Вака е од праисколот, сенките бедни се стремеа кон капката на времето
Да го напукне каменот, да ги напукне Манастирските свона
За да би тие, можеле, да ги втиснуваат линиите на дланките.

Не се грижете
Нивната чадлива светлост ќе исчезне
Додека ноќите солзите им ги цедат
Земаќи им го и заборавениот дамнешен спокој.

Молетесе исто како мене

Додека се усвитуваше месечината
 Се молев
 Слушајќи ги своите зовриени мисли
 Незнаејќи тогаш
 Дека веќе сум тргнал по патот кој води во неврат

На почеток
 Кога призрачното сказанија го видов
 Обесено на вејките дабови
 Крвта која клокотеше во глобочините
 Ме предупреди
 Не вжарувај толку пред тоа сказание
 За да не станеш пепел

Ама ајде
 Кога ќе се премине линијата на животот
 И кога ќе се заминат позади смрта
 И кога не гледаш ни камен, ни дрво
 И свакаш дека си горе
 Над сите земни гробови
 Потпрен на некој темен облак

Наравоучение
 За вас утешение
 Замена завештение пред Блажени Оци
 За неверните Томи бесмислие
 Се вратив за кратко
 Да го смирам ветерот
 И да сплетам антерија од дождовни нишки

Ве предупредувам
 Ако ве ослепи светлината
 Кога го читате призрачното сказание
 Молетесе
 Исто како мене
 Додека се усвитува Месечината

Неразбирам ништо

Несакав повторно да паднам во длабочините на непостоењето
И можеби затоа останав недоречен меѓу испокинати соништа
Емисарот кој беше од родот на заборавените, ги протегна нозете
Прогонуваќи ги сите папсани спомени во минатото.

Од модрите височини, орлиштата му се потсмеваа
Зошто постојано ги развлекува далечините со бесцелни скитници
На кои мислите им се само далечни еха

Не разбирам од сето ова ништо
Магловитиот заод само привремено спокојство носи

Нејасни Надежи

Како и секогаш,покорна ја наведнав главата
Пред стожерот на Црквата
Со здив од суво грло
Кое ми го влечеше млакото ветре.

Се обидував да вратам во живот некоја искра
Но сомненијата и понатаму се котат,како апежите нејзини
Безполезно,а и ноќта веќе истече
И сенката на месечината се изгуби
Оставаќи ми во стегнатите тупаници грутки мрак.

И ова што измина е без значение
Шепнав
Можеби затоа дланкиве се без сетила
И само во прстите останале сите спомени.

Го задушив крикот во себе
Нејасните надежи за тоа ме натераа.

Нова Руба

Потикнат од прошталната песна на крвта
 Која го запоседнуваше просторот над земјата
 Малку збунето барав место меѓу облаците
 Каде се раѓаше нова светлина
 Ја зграбив новата руба
 Оставаќи ги сите нишки од минатото
 И раскинатата наметка од мракот врз каменот
 Кој пукаше насекаде
 И низ пискот глаголеше
 Не сонуваш веќе
 Оти сонот не е веќе твој таинствен господар додека спиеш
 Не сонуваш, предајсе веќе на милосрдието

Се исправив
 Гледаќи ги јавачите како летаат во одминатите виори на животот
 Треската во месото веќе ја немаше
 Сега
 Негде некаде се распливнува скрбот
 Препуштаќи им место на тишините.

Никогаш

Никогаш не би променил мојот Пекол
За твојот Рај
Би прашала зошто
Овде,и болката е вистинска.и солзата паѓа
И се радува кога звукови на земјата прави
Таму
Во твојот Рај,секоја насмевка имам цена
Секоја прегратка е лажна
Секоја утеха е цинична
Да не би го менувал мојот Пекол за Твојот Рај.

Одразот на ликот во чашата го помати новото налиено црно вино..а толку сакав да го гледам,но ете..жедта беше поголема од желбата...и повторно,бура од емоции кои доброволне ме влечат во понорот..недаваќи ми ја можноста во раните сати да го гледам твојот маестрачен танц кој секогаш го играш додека последните пеперитки умираат во првите сончеви зраци...

Како млака утеха на сето ова е мојата омилена песна,која еве ја пеат и птиците кои штотуку се поделиле од сонот..а јас..што јас..знам дека некаде во далечините ме чека времето..кое требаше да врви токму сега...

Последен Сон

Позади заодите и свездите
 Пиштеа Самовилите,дека по оваа ноќ не ќе дојди друга
 И дека сводовите кои ги држат небесата пукале
 Од гревовите земни
 Вие лапајте месо и кога треба и кога нетреба
 Обележани сте на темето
 И не се кадете со темјан
 Љубовта ионака во празнината отиде
 Само мрдајте со усните
 Ама клетви не фрлајте
 Оти не знаете,можеби Перун ќе го разбудите

Маѓија,којзнае дали знаете
 Сепак не е стемнето за сенките да избегаат
 Ајде да се простиме од денот,и од онаа свезда што трепери
 Слушате ли,подземна бучава ве обеспокојува
 Темнината ќе го успие разумот
 И се ќе биде брз сон кој ќе не издигни

Несакав
 Ама којзнае како
 Ви го открив својот последен сон
 Со помош на маѓијата го видов
 Во лилаво око кое висеше на небесата.

Олтарот на Ноќта

Честопати го имам тоа чувство дека сум само заскитан во оваа димензија на постоењето,и дека некаде пред мене,е границата на сите други вистински светови каде владее неприкосновено Љубовта,знам патеката до таа граница,и покрај сите одења,постојано пропаѓа,прво нежно,исполнето со молк,а потоа...тресокот ги кине сите конци на светлината,оставаќи го мракот како поклон...

Знам,не сум тој истиот во целиот мрак кога тишината ќе започне да се развлекува се до крајот на една вселена,потоа продолжува во друга,и се така..се менувам,бидејќи единствено тоа е начинот да ги разберам свездите и нивниот начин на комуникација..честопати кога го правам ова,Месечината малку сомничаво ме гледа,но сепак има разбирање,бидејќи и таа знае,дека така само ги собирам моите парчиња од душата,кои се распрскани насекаде..ќе праша некој,од кога е така..па тоа го знаат и Самовилите,..од денот кога мојата слепа верба се распрсна,тогаш и душата го следеше нејзиниот пример..со други зборови..мојата совест ме порази..и не ги читав добро знаците на небото..

Овде некаде пред мене е олтарот на ноќта,каде ги оставам сите реликвии кои ги носам,некаги,и утре повторно ќе затребаат..

Покајание

Небесата воздивнаа,и ја исцедија сета тежина
 Со придушени татнежи уште во изгревот
 Сега знам дека никој нема иднина

Баба Перса,селската вештерка
 И триесетгодишна вдојца,од зад планините се огласи
 Низ чинките свои,кои како песна пискава ни ги кажуваше

Можете да зреете,како тесто,се до пладне
 Потоа очите и молитвите ќе ви кажат дека сте споулавени
 Та во заодот,месото ќе ви остане,коските ќе ви ги земат

На полноќ,трговецот со души ќе дојди,пазар ќе прави
 Берете памет,вашата прва рожба ќе ја бара
 Каменот ќе оживее,содомската душа во него ќе ја видите.

Вашето малоумие ме натера сега да ревам
 Имињата не ви ги знам,но ве паметам кога на семето плукавте
 И крвта со крв ја мажевте женевте.

Не се молете сега по шталите,пред вашите племенски богови
 Се јававте,не цивкавте,само проштални крикови пуштавте
 И сега како призраци,го барате рамномерното течение на животот.

Се беше темно и лилаво,додека небесата воздивнуваа
 Неземскиот пекол го гореше и пурпурниот цвет
 Тие што се надеваа беа проколнати,тие што знаеа беа благословени.

А покајанието го бранеше правото на живот.

Панта Реи

Кога ќе останеш сам
 Во својата сопствена тишина
 Без никакви зборови околу тебе
 Само ти
 И восхитот во очите
 И восклиции во душата
 Ете
 Тогаш веќе живееш во Поезијата
 И сите галаксии околу тебе
 Повторувајќи си себеси
 Исто како и другите наоколу
 Панта Реи

Во првиот миг, мислиш си напуштен
 Но чувствуваш
 Искрата како почнува да пламти
 Во кругот без почеток и крај
 Носејќи те во хармонијата
 Каде капката роса ти шепоти
 Панта реи
 На ситното зрно песок пишува
 Панта реи
 И чучурлигаса наутро пее
 Панта Реи
 И во семето Афионове е втиснато
 Панта реи
 Ете
 И црвената ружа тоа го знае
 Знаеш дека конечно си среќен
 Пеејќи ја исто како дете
 Сонатата од соништата
 Која го чека ветерот
 Да ја однесе до свездите

Но тоа не е се
 Во длабочините на сите светлини
 Каде што одмараат и Ангелите
 И душите Благословени
 Каде сите неизговорени зборови танцуваат
 Ете таму
 Врти вретеното на времето

Повторно се гасат очите на небото
И оваа ној е тивка
И во тишината пишува
Панта реи

Повторно на Кејот

-зарем повторно е потребно да тргам во испрплетени кругови кои само се заплеткуваат меѓу себе..

Мислите етеги започнаа да течат во своето водотечение, низ сите виугу, додека течеа, не ја забележував свесноста која беше околу мене..

-чичко, повторно ти зборуваш чудно и неразбирливо..

-ooo малото изгубено пријателче повторно ме најде.. како си... ајде прво за почеток..

-знам што ќе ме прашаш, дали сум гладен...

-точно, гладот не ја признава никогаш ни светлината на денот, ни пак ја засакува темнината на ноќта.. значи, твојот одговор е..

-гладен сум, и тоа многу, многу... и е насмевна, исто како што се насмевнуваат сите скитници, искрено, без ниедна задна намера позади таа насмевка..

-евети пари, и купи, купи што ти сака срце, за мене нека биде еден обичен бурек, а затебе, што сакаш....

Ги зеде парите и замина, рибарот кој седеше во близина, малку недоверливо ме погледна.

-да сум на твое место, не би му верувал на тој мал ѓавол...

-знаеш пријателе, ако од оваа река, земиме еден грст вода, и таа вода ја истуриме на земјата, колку ќе го направиме поплатко нејзиното корито, а колку ќе биде среќна земјата со тој грст вода... а... молчиш, нели... зарем мислиш дека 300 денари ќе го сторат него богат човек, а мене сиромав... не.. но јас знам дека дека денес некој негов мал сон ќе биде стварност ќе видиш кога ќе дојди... и гледај, нема да ја сокрие радоста

Ја запалив цигарата, и оставив чадот да ги освојува височините, телото да ја потполнува празнината во секојдневнието, а јас во возвишеноста која малкумина ја гледаа, се искачив чекајќи ги и денес спомените кои во себе го носеа миисот на свежа искошена трева, кога ноздрите вистински започнаа да се шират, знаев дека веќе доаѓаат, наредени еден по друг небаре се најдобрата воена формација... ете повторно си тика, како дожд кој има мирис на праска, птица која пее слично на Ангел, имаше во тие спомени илјада и еден облик кој го сакав, и пловев во таа возвишеност, држејќи ги затворени очите... се до оној момент кога малата рака го притисна моето рамо... малиот безимен скитник беше повторно тука.. кога ги отворив очите, да не ја видов неговата широка насмевка, го видов насмеан како стои Ангелот... опкружен со својата златна светлина.... беше малку задишан, но задишаноста неможеше да ја сокрие неговата радост која бликаше низ црвенилото на неговото лице...

-се вратив... и седна на камените скали од речното корито.. ја отвори кесата, и започна да ја вади содржината... евего бирекот за тебе, за мене зедев хамбургер, и тоа Биг.. тоа биг го кажа одважно, небаре го освоил Мон Блан, па сега на светот му ја кажува најголемата вест... и купив чоколадо Милка... ама не е само за мене, ќе го делиме.. започна да пребарува во внатрешноста на џебот, вадејќи ги ситните пари... ова е остатокот..

-остави, не треба да ами враќаш кусур.... сега да доручкуваме потоа ќе разговараме.....

Еднаш во една Бајка, овој лик го гледав како Петар Пан, со лик на возрасен, а очи на дете... така и сега додека го гледав малиот пријател како лакомо јаде од сендвичот, знаев

дека секогаш неговиот детски поглед ќе остане...беше јасно дека сендвичот беше преголем з анего.

-остави не с епрејадувај,остави за подоцна....

Кога веќе бевме сити,и тој замолчи,гледаќи во тивките бранови...но сепак желбата за чоколадото беше поголема од сите молчеви погледи...

-сега на ред е чоколадото нели..весело извика...

Го извади омотот,и гледаќиме скрши еден ред коцки подаваќими,

-ова е за тебе...

-благодарам,но ние имаме и сосед нели..

-а,да,и за него има...стана,носеќи кон рибарот еден ред на коцки од чоколадото...

Останатиот дел започна слатко да го јади,се до еден момент кога остави добар дел од чоколадото,го завитка и го стави во џебот.

-тоа е за подоцна нели,го прашав.....

-не тоа е за мојата помла сестра,а и остатокот од сендвичот е за неа...сега морам д аодам бидејќи таа е гладна а јас сум сит....ако си тука ќе дојдам подоцна....

Стана и со брзи но сигурни чекори се упати во старата чаршија.....

Го погледнав рибарот,кој малку засрамено молчеше

-сега пријателе,које Ѓавол а кој е Ангел во денешнава приказна...

-незнам,навистина сега незнам што да ти одговорам.

-јас знам само едно...Човек се раѓа како добар или зол..тој што е добар,и највалкната животна кал,никогаш неможе да ја извалка неговата чиста душа,а тој што е зол,и најблескавото златко неможе д аја прекрие неговата темна душа..ете тоа...понекогаш е доволно некого да го погледнеш во очите,и веќе знеш што е пред тебе....

Сакаше нешто д акаже рибарот,но го прекинав кажуваќи му ја последнат реченица место збогум

-денес пријателе сум побогат за 300 денари...за тебе незнам...

Се поцрнуваше
Додека ја вадев вистината од процваканите дни
И како лут Ѓавол,ја стругав по крстот
Белким така ќе ја заузда судбината
Да ја почитува иднината,може да биде малку поинаква
Некаја и сонлива е арна

Се викам само Човек

Бев далеку од сите
Но блиску до свездите
Затворен како цвет без сништа и молк околу
Не постојам, знам, во рушевините на денот
Простете
Се викам само Човек
Без земно име
Којзнае
Можеби и земјата веќе ме премори со тежината
Оставаќи да заврши безгласната трагедија

Испратеме
Во зорите ќе заминам
Заедно со папсаните пеперутки
Далеку
Далеку од сите
Но блиску до свездите

Се сетив на Марија,сеедно која Марија

Во задот се пластеше мракот
Ветерот го ронеше времето полека без болка
Додека Јас,со безумната Беспомошност
Ги прескокнував пеколните Бездни
Итаќи кон иконата на Марија
Која
Сеедно која е Марија

Учев тајни Јазици,за моќна молитва да кажам
Овде сум во ноќните шепоти.
И пишував писмо со скаменети прсти
Сведител сум на она што не се случи
И не го слушав разумот,и не ја гледав вистината
Можеби ме мрази,или ќе ме намрази
Но ете,ја сонам,како ме ослободува од тежината.

Ми го осветли ликот,и ме праша вчуденевидено
Марија
Зошто уште си пленик
И зошто со девет вериги душата ти е окована
И зошто си се заколнал на покорност
И зошто воздивнуваш кога те гонат

Марија
Не издржа срцето,крвта,и секое жилче на снагава
Ми се лизна песната од тоа во суводолица
Мојата сенка е сега пред мене
И наздравува со моите клеветници
На славољубието
Сега
Сеедно е сега во овој заод
Што се сетив на Марија
Сеедно која Марија

Светителот со светли очи

Таванот на ноќта се отвараше пред чудесијата
И живиот факел букташе веќе на свездите
Жолтилото се распосла
И на тоа жолтило кое немаше крај
Житијата на Светителите станаа видливи

И крстите,и воскресеници,и грешници
И проколнати главите ги сведија
Уверени
Дека крвавите криља сега со миросана роса ќе ги излекуваат

Ете таква беше таа ноќ со две месечини на небото
Каде и јас збивтав,но не глаголев
И веќе подмолно не ја гледав издолжената сенка
Која,кутрата незнаеше на која грутка да клекни

Пциите избегаа за час од смрта
Гавраните плачеа,знаејќи дека ќе се распарчат
Од мечот кој се коваше
под сенката на дрвото кое не признаваше измама

се огласија живите зборови
тоа што беше вчера пепел сега стана вестител
а зениците веќе не гледаа скаменети далечини
тајните патеки се затвораа
отварајќи го патот на Светителот со светли очи

Ете таква беше таа ноќ со две месечини на небото
Каде и јас збивтав,но не глаголев

Сега го раскажав крајот на сите настани

Се пееше за сеќавањата, а потоа заборавот

Молк

Сега го раскажав крајот на сите настани

Ќе преживеам

Но друг ја слави победата

Допишувајќи ја историјата на искинати и расфрлани парчиња

Сега се е истинато и скаменето

Болката ме одбра токму мене

Ќе чекорам со крвави стапалки

А ти свездо вечерницо

Урниме конечно на колена

Немора кришум како досега

Зелените магли од мугрите испарија

Врелите дамари истинаа

Ќе нокевам овде

Се чувствувам посигурен во мракот.

Семоќни сте во просторот за игра

Мракот е студенило,проклет грозомор
 Пекол каде ве дружат црните сенки
 Кој тивко го бришат словото од Животот
 Не ги отварајте тогај очите
 Ќе видите дека сте сами

Но и ова е само дел од распливнатиот Божилак
 Кога покасно само ќе се насмевнете
 Што ете сте имале дарба себе да се измачувате
 И јазикот да го разголувате неразбирливо
 Додека беседите со чело избраздено.

Нејсе,не се плашете,окото на Месечината
 'рѓата од крвта ќе ја повика со чинки вселенски
 И пак малку ќе ви студи,но ќе се насмевнете
 Копнежот за нови желанија етего
 Пурпурните петли ви ги создаваат.

Разбравте
 Семоќни сте во просторот за игра
 Сепак
 Не пламнувајте напразно пред самрак
 Оти
 Мракот е студенило,проклет грозомор.

Сепак не сум винопиец

Беше и не беше ноќ
Ете такво е чувството кога ќе се заколниш
Дека не си винопиец,и дека сказанијата си ги заборавил
И во себе,со своја вселена ја создаваш светлината
Која пладневниот олтар ќе го порасне до небеса.

Сепак
Она пусто темно што си го закопал длабоко во себе
Знае да те измами
Кажуваќи ти дека далечниот сон те милува
И дека не си веќе многубожец

Кога сето ова ќе го надраснеш
Седни,но не се крсти
Коските протријги со песок,и мигот оплодиго
Пред тебе
Ќе започнат да се лачат сите далечни копнежи
и ќе ти ги натежнат клепките.

Ете
Беше и не беше ноќ
Ама сепак не сум винопиец.

Црн Воскресеник

Црн воскресеник, кој беше убиен во некое сказание
 Зеде да им суди, заедно со стариот монах
 И на сенките, и на свездите, и на модрото бесконечие
 Според законот на злодејот
 Не ги одминаа ни тие што се крстеа
 Ни пак тие што се клештеа под месечината

Прво, никој не сонуваше дека ќе се случи тоа
 Само некои, со очи бабуњосани за тоа претскажуваа
 Во себе, за себе
 И претскажувањата, по беспатици ги расфрлаа
 Ама ете се случи
 Тогаш, кога и звукот се збигори

На запад, да знаете позади пустината
 Папсана блудница, со секнати боски, сега и за роса сонува
 Бладаќи псалми без никакво значење
 А Јас
 Во оваа ноќ, која само глода и од мракот и од мене
 Велмам
 Бев грешник, и сум грешник
 Меѓу живите ме знаат како мртовец
 А мртовците бегаат од мене

Нејсе
 Црниот воскресеник ја распара утробата на мракот
 Посеа сенки насекаде
 Кој грчот во неземски грч го правеа
 И млекото кај леунките го секнуваа
 Од сето ова
 Неброените столетија со болка заревија
 И песјиот пород се јави
 И би така
 Како што пресудија
 Топеќи ја и сенката на ларвата

Ова време
 Знае
 Веќе ни мртвите очи нема да го видат веќе.

Утре е Вторник

Утрото беше живо

Песна и сонце,се залепи на ненаспаните очи

И неславно заврши чудната косидба на сништата

Прекорно ме мереа дробните цвеќиња со трепетот

Знаејќи дека бес скрб ќе отидам на утрешната свадба

Со жена,која има ѓаволска насмевка.

Денес е понеделник,не се кикотете

Насаекаде завиваат пци

Само јас одмавнувам со о рака,што утре ќе биде Вторник

Со свои тајни погледнав кон небесата

Неслушајќи го тапиот удар врз иловицата од минатото

Морав да молчам,душата така рече да биде.

Би ве поканил

Но знам

Триста улови ѓаволчиња ќе ви го попречат патот.

Третата Наречница

Тргнав

Да се прегрнам повторно

Со Љубовта

Исто како некогаш

Но ете, повторно

Небото го распараа три огнени мољни

Не се завртив

Но знаев кој зборува

Тое беше бесот на третата наречница

Која на небото пишуваше

На земјата шиштеше со глас змиски

Сакаше одмазда

Што не пишувам повеќе за тагата

И за таа бездомна дива старица

Која сега ни самата не си го знае името

Гледав напред

И шепотев

Не сум тврдоглав

Но нема да лазам повеќе како магла

Во ноќта каде владееш

Ти чопкај повторно

Во старата болка

Но некаде во бездните каде сега таа реви

И тешија со твоите копмарни соништа

Да знаеш

И понатаму

Моите заби ќе го глодаат зборот

Кој го раѓа грешното човештво

Но моите дланки

Се простиа од тебе

И од неа

Та мољните не ме плашат

Шиштењето не ме тревожи

Со душата плачам
Со срцето сакам
Та затоа сега секое утро е убаво
Секој залез е волшебен.

Така запишале Наречниците

Ме прогонува и мене и мојата сенка
 Со глогов кол
 Таа,безимената
 Која на главата има осум рогови
 И која од вимето на нокта цица црно млеко
 Кога ќе се нацица плука отров
 Труејкиги и полупапсаните спомени
 Кои евеги се вудвосале во јадот

А толку копнеам
 На некое место каде ќе стојам
 На дланката да држам птица
 исто како што правев кога бев дете
 напати да се насмевнам
 а напати мирисот на летото да го внесам во ноздрите

ме прогонува
 и ќе ме прогонува се до смрта
 како проклет дух кој се влечи по разјадена калдрма
 ме прогонува
 и ќе ме прогонува
 оти таа е мојот грев од минатото

сето ова не е за смеење
 ме прогонува мене и мојата сенка
 таа безимнета
 за која пишуваа уште во дамнаина наречниците.

Така е

Додека млакиот сон не ми поткрене една клепка
Нема да глаголам
Но сепак ги наслушнував тајните во черепот
Мислам,чинојдејствуваат сега со невидливите копнежи
И чекорат побавно и од најбавната мисла

Не брзам ни јас,само се митарам под товарот на годините
Чинам бев светлина
Се чешав премногу,и станав темнина
Сркав попара од сонот
А пеколот врелината од чинијата ја сурна на мене
Пробав,реата од светот да ја исчистам
Ме прелетаа врани тогај,крај суводолици завршив
И видов
Гнил крст носеле,и на купишта коски стоеле многумина
А другите,мравки,гасеници,и разни гадиники
За распетие не знаеа
И ајде после оди,песна пеј за ним

Оживувам
Без замагленост над очите
Со своја песна
За свое Сонце
Без старечка темнина во себе

Така е
Се ослободив од сонлив замор,и од правот врз очите
Вие и понатаму отворајте ја утробата
Ревот никој не ви го слуша
Не ви пукнала жолчката
Во апокалиптичното искушение
Та затоа живеачката ви е без вселенски свезден талог.

Така е Подобро

Ако некогаш
И негде на некое место
Каде што нема
Ни земја, ни воздух ни вода
Ни пак ќе виде важно дали крвотокот клоцоти
Или воздишките итаат
Или пак само замрзнато висат
Ако некогаш
И негде на некое место се стретнеме
Тогаш посакувам
Да биде Проклетијата

Така е подобро и за двајцата

Без тага во себе и над себе
Збунети, над сите реки во кои плови матна вода
Ќе ги влечиме раскинатите сенки
Од апежи на збеснати пци.

Така е подобро и за времето

Во своето бледило ќе не заспие
Без нашиот гласен крик
Правејќи не невидливи

Така е подобро и за Судбината

Да не клечиме бесцелно пред небесата
Со нашите недостојни надежи

Така е подобро

И за животот
Кој поминува само како ехо изгубено.

Тешко...тешко...тешко

Ова небеше нужно да се знае
 Но шепотото ме пресече
 Во мојот шуплив копнеж каде раснам со див крик
 Дека
 Намерно сум ги барал пукнатините во времето
 За да ја сиркам потајно
 Целата растревожена,но сеуште со зовриена крв
 Стопена во куп збрчкана кожа

Иако е
 Во самите глобочини на ноќта каде се огласува пак со врева
 Дека некое идно суштество
 И ја отвара земјата
 Недаваќи и повторно да се отвори со машка пот
 Кутрата
 Ја покрива сега само свездената реа
 А на трпеза не и седат повторно песнопојци

Етеја
 Останала со згрчени прсти
 Гола
 Со голи очи и пожолтени заби
 Со туѓ син бега во времето
 А сребрениот крст ја гори на плешките

Ова небеше нужно да се знае
 Но претчувувам
 Го видов гавранот како го влечи сонот од нејзините клепки
 Ставаќи и машка пајажина околу усните
 И туѓо семе во утроба
 Кое подоцна ќе ја морничави

Тешко...тешко...тешко
 Избавение прословив
 Или некој друг прослови.....

Четвртата Молитва

Доаѓа уште една долга темнина
 А некој на Запад
 Којзнае можеби чедо на зелената месечина е
 Крвнички го закопува папсаниот ден,без да има плускавци на рацете
 Би вриснал,но гледам не е од нашиот род
 Прозирни прсти има,и тајна напишана на челото
 Наметка од стара мечка си префрлив
 Вестителот спроти него го скамени
 Расото на ветриштата им го подари
 Само гласот му го оставил

Прослови,како сите дојденци кои не колваа горчини
 Не рече,молчи и молчете,пеј и пејте
 И со гласот свездените ронки ги собра
 Утробата на земјата со нокти ја отвори
 Каде во оганот пишуваше
 Од сето ова разумот ќе ви излезе побрзо од душата
 Ликот човечки од тоа му стана
 Четвртата молитва ја кажуваше.

Небесата уште пред седум столетија знаеа што се случува
 Надоаѓаа потоци,винските бочви ви ги носеа
 Црните раса ви ги кинеа
 А вие небаре сте од крстот симнати
 Со вашата голотија,не трепереевте,пиевте и не скрбевте
 И пак со крајот од очите по блудници гледавте
 Во талогот на виното се прпелкавте
 И грутката жедна и врела ја сторивте
 Умира овој свет
 Само облаците ќе се спасат
 А свездите ќе ве сожалуваат

Доаѓа
 Навистина доаѓа
 Уште една долга темнина

Фенерите на Душата,вистински предизвик за секој кој ќе ја земе во своите раце,предизвик кој доволно јасно ќе ви каже дека имате дело кое е длабоко втиснато во просторот со вкоренета желба на авторот,и вие ги запалите Фенерите во сопствената душа.

Одалечуваќи се од себе,и од се што го опкружува,низ разноразни искушенија,започнува да ја осознава сопствената природа,низ симболичката смрт,оди кон ново раѓање,достигнуваќи така нов повисок степен на живеење.

Во својот митски начин на живеење и чувствување на светот околу него,и тој во него Чернодримски се труди со едно ново светло кој тој го пали,да не исчезне од свеста на тие кои го опкружуваат,можеме неговиот карактеристичен номадски начин на движење низ поетски форми малку го прави различен од се,повторно со митскиот начин на движење,почнува од самото дно кон врвот,и другиот оди по површината биз сите настани кој ги опејува.

Напати низ сите светла на неговите фенери,можеме да го видиме,како еден Епски херој кој носи во себе се што е збрано земски,кон центарот на сите Галаксии,невнимаваќи при тоа на сите поставени граници од некои негови претходници.

Најтешко ми беше да тргнам кон себеси

И да зачекорам вистински

Каде времето небеше исполнето со безначајности

Не поради годините или месеците кои ми останаа

Туку поради мојата душа која во поднебјето на сите Светови чекаше

Да се расчлени во слоевите на Христоликоста

Вистинскиот Поет,никогаш не сонува,зошто живее свесно во соништата,и ги преминува границите на нестварното,кое за него е стварно,но сепак на другите им раскажува како се да е само сон...па и кога им раскажува за

Смрагдните Светови,Златните Кули,зелената Месечина,и пурпурното утро,повторно го гледаат како чудак..чудак кој ги преминал границите на смртноста..и кој знае дека Смрта е само премин во друга димензија...зборувам за вистинскиот поет

Ете тоа се тие вистински зборови на Чернодримски,како се чувствува,кога го обојува небото,кога ги запира реките,кога се восхитува на планинскиот цвет,кога ја менува сопствената форма,сакаќи,исто како него и светот да започне да ја менува својата природа....до онаа вечна ретко откриена формула која е сокриена во секоја единка,во најдлабоките слоеви на свеста.

Тивко ми шепна облакот додека заминуваше во заодот

Грев голем е да се жалиш од судбината

Навистина,не се жалете на секој нов штотуку роден миг,туку заедно со Чернодримски започнете со мислите да се движите низ животот,брзо,па дури и побрзо од вашата љубопитност.

Дарко Трајковски

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов

Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината.50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.акомбите на Ужасот 9.Пад без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Дарко Трајкоски

Предговор

Валерија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Фенерите на мојата Душа

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Фенерите на мојата Душа 2016 година 68 страни

ISBN-10 608-4778-13-5

ISBN-978-608-4778-13-4

EAN-9786084778134

